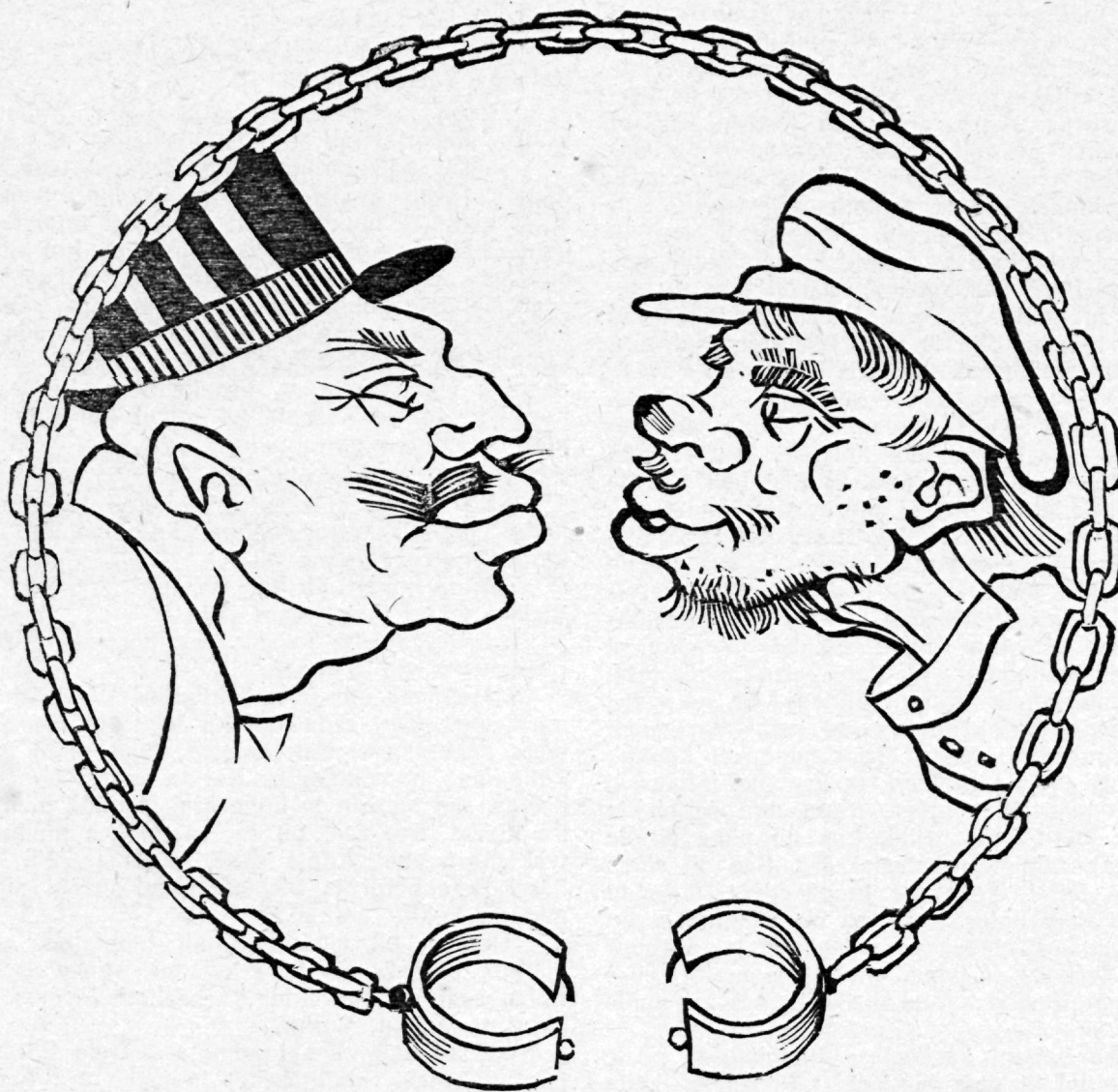
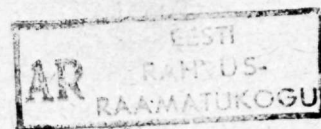

MEIE MATS

Tallinn, Harju, 46/15 ♦ Nädalleht ♦ 18 aastakäik ♦ 1920 ♦ Oktoober, 9 ♦ Nr. 83 (265)

Walimisteeelne Koit ja Ämarik.

Maaliit

ja

Kommunist.

Prokuröör.

Lulse Westkirchi romaan.

(Järg).

„Kas tahate melle jutustada, et 25. sept. õhtul Berenbergi sisse murdsite?“ ütles peakohtunik. „See ei ole uskumise vääriline, sest politseile ei ole sellest midagi teatatud.“

Tüngen oli tusase liigutuse teinud, nagu oleks ta tähendada tahtnud, et kaebealune kohut pilkab. Ja seda uskusi sel silmapilgul ka kohus ja wanutatud mehed.

„Kuulge, kudas asi lõppes,“ jatkas Wegerich jultunult. „Küll siis rahule jääte. Lühidalt, niipea kui kell 10 kõik tuled kustusid, mõtlen ma: nüüd on paras aeg. Ja ehk mu süda küll hirmsasti värises — sest niisugust asja ei olnud ma enne veel ette võtnud — ronisin ma rõdule. Wajutasin pigiplaastri ruudule ja siidirätiku kää ümber, et esiteks ruut ei kliriseks ja teiseks käsi wiga ei saaks. Saate aru? Ma teadsin siis, et wõti seespool ees oli. Sellest keerasin ja olingi sees. Ja kohe suure rahakapi ligidal. Ma ei tahtnud ju armulist prouat ärafada. Nii siis: rõhun klaasi peale ja klaas annab parajasti järele, kui ma maja ees kruusal sammusid kuulen. Rõdu seisis ju taga pool. Ma kuulen, et wõti lukusse pistetakse. Ja neid sammusid ja wõtme keeramise wiisi ma tunnen, olin ju mitu ööd luuranud. See wõib ainult majaherra olla. Siis kõhib ta ka veel. Minut aega warem oli raudteerong wilistanud. Olin ju ainult autot kuulanud. Mina jutustan aegamööda, seal aga läks kõik kui wälk. Ma kohkun tagasi ja klirr! tõmban kää läbi katkise ruudu. Muidugi ei jäänud ma nüüd enam wahitima. Nagu püssikuul lendan ma metsa ääre wõsasse. Weri jookseb nagu suliseb ja ma mässin rätiku haawa ümber. Seal jookseb mulle metsas keegi külge, nii et peaaegu oleksin maha kukkunud. Tema ei olnud mind näinud ja mina ei olnud teda kuulnud — see käis kui nahkhiir tasa. Ei ta ütelnud mulle ka: Wabandage! Ei, sel mehel polnud aega. Ta jooksis sama ruttu kui mina, ei, veel rutemini. Nagu oleks tal surm kannul, nii jooksis ta üle Mülleri põllu Siebenhauseni poole. Ja siis jälle metsa. Mina aga seisan ja ajan suu lahti. Sest põllul, kus nii pime ei ole kui metsas, tunnen ma mehe ära. See oli sama mees, kes öösel Marhenke tuppä ronis. Miks ta öösel siin ringi kolask, seda ma ei mõistnud, nagu ma sellestki aru ei saanud, mispärast tal nii suur rutt oli. Seekord ei tulnud mulle see meele; alles siis, kui Marhenke surnukeha leiti, sai asi mulle selgeks.“

„Mina panen kaebealuse tunnistuse peale suurt rõhku,“ seletas Gerlach. „Põgeneja, keda ta nägi, on wististi seesama, kellest Feres Barangi, Müller ja rattauürija rääkisid. Wäga tõenäoline, et tema otsitaw mõrtsukas ongi.“

„Meie tahame seda hoolega jälgida, herra kaitsja,“ töötas peakohtunik.

Tüngen oli pea trotsiwalt kuklasse ajanud. Teatrienduse mälestus käis tal peast läbi, surewa Talboti sõna Schilleri „Orleani neitsis“: „Lollus, sa wõidad, ja mina pean hukkuma!“ Aga veel ei tahtnud ta kaotada. Pilkaw naeratus huultel, tõusis ta üles.

„Kahetseda tuleb ainult,“ ütles ta, „et keegi tunnistaja seda saladuslikku isikut ei tea kirjeldada, leidmisest ei wõi juttugi olla.“

„Kaebealune,“ pööras peakohtunik Wegerichi poole, „kas wõite meile ütelda, missugune see mees, kes põgenedes Teie külge pörkas, wälja nägi?“

Wegerich silmitses prokurööri ja siis jälle kaitsjat. Silmapilgu wiiwitas ta wastusega.

„Kas wõite meile midagi kindlat ütelda?“ kordas peakohtunik.

Nüüd ajas Wegerich enda sirgeks. Ja näitas sõrmega Tüngeni peale.

„Pange sellele seal wäike kübar pähe ja kraega mantel selga — niisugune nägi ta wälja.“

Saalist käis liigutus läbi. Tüngen istus tardunult. Seljas tundis ta tasast kriginat, otsas ja kätes külmust, muidu ainult haruldast tunnet, mis inimese südamesse tuleb öösel unenäos, kui hirmus õnnetus, mis teda kaua waritsenud, äkitselt talle peale langeb. Pikkamisi lehwis ta pilk tribüüne poole. Proua Looa pidas ooperiklaasi silmade ees. Liikumataalt wahtis ta alla saali. Ta käsi ei wärisenud. Pangaherra v. Frankenberg, kes najst kõrvalt silmitses, ei näinud muud kui rahulikku kätt ooperiklaasiga.

Seni ütles peakohtunik:

„Kas tahate ütelda, kaebealune, et see mees, keda tapaõöl metsas nägite, kuju poolest prokurööri-herra sarnane oli?“

„Mina tahan ütelda,“ wastas Wegerich rõhuga, „et see'p see mees oligi.“

„Ärge rääkige lollust. See herra on prokurööri-herra von Tüngen.“

„Ma tean, mis ütlen,“ kinnitas Wegerich, „ja mida ma näen, seda ma ka tean. Ja armukade mees näeb imeselgesti. Esiotsa segas mind ainult kohtukuub ja kohtumüts. Kui ta ennast aga caist keeras, siis tundsin ta kohe ära, ja nüüd olen selles kindel. See seak on see mees, kes mullu suwel Marhenke aknast sisse puges ja 25. sept. öösel Berenbergi ja Siebenhauseni wahel metsas minuga kokku pörkas.“

Gerlach oli üles karanud, tulipunane näost üllatuse pärast, mis talle awanes. Waewalt suutis ta seni oodata, kuni kaebealune lõpetas. Siis algas ta kähku, wurnal:

„Tunnistaja, kes tundmata herrale 25. sept. jalgratta üüris, kinnitab, et ta mehe ära tunneb, kui teda kuskil näeb. Ma nõuan, et Hellmeier herra prokurööriga silm silma wastu seataks.“

„Aga herra kaitsja,“ manitses peakohtunik, „siin wõib ju ainult üsna naeruwäärilisest wahetusest juttu olla.“

„Ma jään oma nõudmise juure!“ hüüdis Gerlach. „Oigluse nimel palun ma kohut minu ettepanekut vastu võtta.“

Peakohtunik lahkus ühes kohtunikudega, et seisukorra üle nõu pidada. Kui ta jälle saali ilmus, seletas ta:

„Mitte, nagu ootaks kohus mõnesugust sündmust, vaid ainult, et kaitsjale vastu tulla, otsustab kohus tunnistajat Hellmeierit veel kord üle kuulata.“

Kohtuteener kutsus jalgrattaüürija sisse.

„Ma palun herra prokurööri kohtukübarat peast ära võtta.“

Tüngen kuulas sõna. Ta awas ka kohtumantli.

„Tunnistaja, silmitsige herra prokurööri terawasti. Kas mäletate teda kord juba waremalt näinud olewat?“

Hellmeier waatas Tüngeni peale ainult korra.

„See on see herra, kes minult 25. septembril jalgratta laenas.“

„Olete selles kindel? Pidage meeles, et wanutatud olete.“

„Olen kindel, herra peakohtunik.“

„Mis ütlete Teie selle kohta, herra prokuröör?“

Saalis walitses nii sügaw waikus, et kärbse sumin selgesti kõrwu kostis.

Ja Tüngen seisis kahwatuna, aga trotslikult ja sirgena, nagu oleks ta kahewõitlusel ja ootaks wastase kuuli. Ei mingisugune muskel ta näos tuksanud. Rahulikult, põlglikult tuli ainult üks sõna ta suust:

„Ei midagi!“

„Herra prokuröör, kas wiibisite 25. septembril Berenbergis ehk Siebenhausenis?“

Jälle wastas Tüngen üheainsa sõna, üsna pikkamisi, liig pikkamisi tribüünel isukalt ootawa rahwa meelest:

„Jah.“

„Sel ajal, mil kaebelune Teid seal ütleb olewat näinud?“

„Jah.“

„On see tõsi, et 25. sept. tunnistajalt jalgratta üürisite?“

„Jah.“

„Mis otstarbel sõitsite Teie Siebenhausenis?“

„Selle peale ma ei wasta.“

Peakohtunik oli nii kohmetu ja uimane sellest pöördest, et tal sõnadest puudus tuli.

„Herra prokuröör, ma ei tarwitse mitte juhtida Teie tähelepanekut selle wastuse andmatajätmise peale. Kas jääte selle juurde?“

„Jah.“

Üle ilusa proua von Frankenbergi waatas Tüngen krahw Krachti ehmatusest wiltukistud näole, kes püsti oli tõusnud, ja kaastunne selle wana herra wastu oli esimene tunne, mida ta tundis.

Gerlachi hääl hüüdis ta pilgu ja mõtted kohe jälle alla areenasse, kus ta wõitles, mitte enam

wõidu pärast, waid ainult, et ka kaotuses kindlaks jääda.

„Ma küsin herra prokuröörilt,“ ütles Gerlach, „kas ta juttu mäletab, mis ta 25. septembril enne lõunat minuga minu toas ajas?“

Tüngen kumardas. Ja isegi sel tunnil wälkus pilge ta silmist, mis ta wastase peale tõstis.

„Kas tahab herra prokuröör mulle öelda, kas asi, millest me seekord kõnelesime, rahuloldawalt lõppes?“

„Jah,“ wastas Tüngen.

„Oigel ajal?“

„Oigel ajal!“

„Kas tahab herra prokuröör mulle ütelda, mil wiisil ta 25. ja 26. septembri wahel selle summa sai, mis Marhenke käes olewa summaga täpipealt ühte läks?“

„Selle peale ma ei wasta.“

Waheajal, mis järgnes, küsis peakohtunik wäga tõsiselt:

„Herra prokuröör, kas olete tapetud Marhenket tundnud?“

„Jah.“

„Olite Teie temaga lähemas ühenduses?“

„Jah.“

„Olite Teie see herra, kes talle loosi kinkis?“

„Jah.“

„Ja Teie teadsite, et loos oli wõitnud ja et Marhenkel wõidetud raha käes oli?“

„25. septembril teadsin ma seda.“

„Ma nõuan, et prokuröör von Tüngen wangistataks!“ hüüdis Gerlach waljusti.

Kuna kohtusaalis kirjeldamata kära tõusis, läks kohus nõupidamisele.

See oli lühike. Juba kolm minutit hiljem kuulutas peakohtunik kohtuistumise lõpetatuks ja prokuröör Paul von Tüngeni wangistatuks — kahtluse all, et ta 25. septembril Siebenhauseni metsas Marhenke ära tapnud ja paljaks rööwinud. Wangistamine sündis kohe.

9.

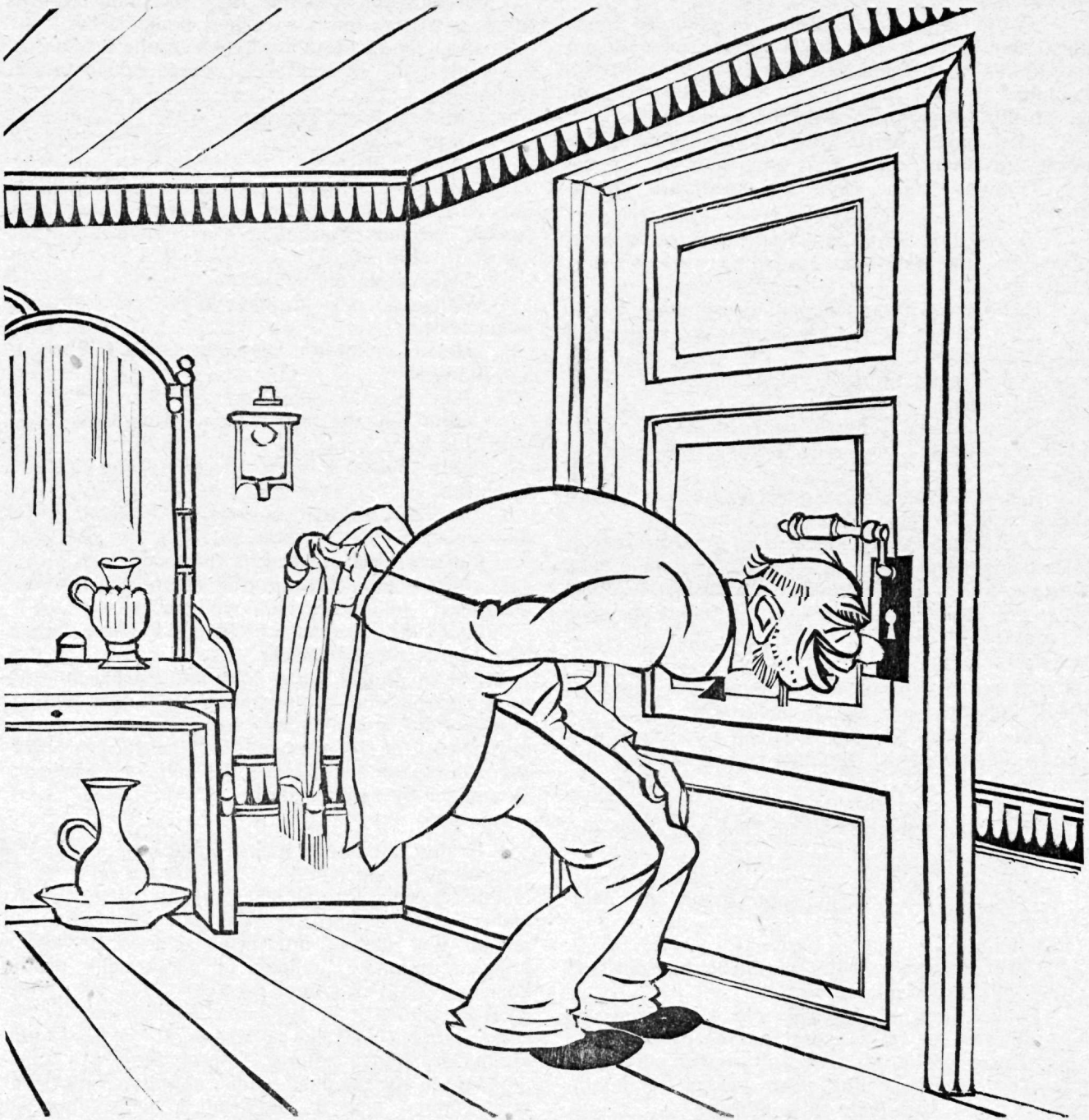
Krahw Adalbert Kracht lahkus kohtusaalist waaruwalt, nagu joodik. Kesk tänawat jäi ta seisma, laskis enesele maipäikest näkku paista ja rāpistas oma käewart, et selgusele jõuda, kas ta magab wõi ülewal on. Tema õepoeg, ta kõige armsam sugulane, kellega ta perekondlik uhkus kõiksugu kõrged kawatsused ühendas, — alatu rööwmõrtsukas! — Wõimata! Wõimata! — Ja siiski, tähtsalt rääkisid ta süü poolt asjaolud, mis kohtus awalikuks tulnud — veel enam aga asjalugu, mida Kracht üksi tundis, abipalwe, mis Paul von Tüngen talle 25. septembril nelja silma all awaldanud. Krachtil oli see selgesti meeles. Selgesti nägi ta oma ees Tüngeni kohmetut nägu, kui ta tema käest 20.000 marka palus. Üksikud sõnad, mis ta rääkinud, kõlasid piinawa selgusega jälle ta kõrwu murtud kõlal, mida õepõja hääl seekord ilmutanud. Ta ei olnud teda seekord aidanud — õigusega. Ta ütles seda enesele veel tänagi. Ta ei kahetsenud midagi. Ja ometi: küm-

me korda oleks ta annud selle summa, oma terve waranduse käest ära, et häbi ära hoida oma maja, oma perekonna pealt, häbi, mida rahaga

ega waraga ei saanud ära pesta, kui ta õpoeg tõesti selle jäleda, alatu mõrtsukatöö oli korda saatnud!

Järgneb.

Gori joonistus.

— „Ise suur minister teine, aga naisega magab, nagu mõni kingsepp!“

Ühendus.

Herra: „Inimene! Ütelge, olete tõesti nii müüksite oma särki 3 penni eest ära, siis ei suudaks mina sealt omale mitte ühte karpugi osta.“

„Jumala eest, herra, nii waene, et kui teie

—er.

Ühe lille saatus.

Richard Kullerkupp.

Romaan-minatüür neljas peatükis ühe präluudiumiga, intermezzo ja finaaliga.

Präluudium.

Kui tärkavad lilled, ilusad lilled, liues lasti õiepungad, juues õiekarikatega kuldset walguse jooki — siis ihkab neid igauks. Lilled unistawad, õrnalt kõigutawad omi päid saatuslistes tuulepuhanguis, sädeledes kastepärlitega õiekarikail. Lilled unistawad...

Eks ole neiudki lilled?

Esimene peatükk, milles kõneldakse esimesest armastusest ja selle surmast.

Luiſe ja Johannes läksid metsa, paksu, mühawasse metsa. Onnest hülgawail silmil waatas noormees neiu otſa ja ſoſistas:

„Ma armastan ſind.“

Neiu wastas õnnelikult:

„Ja mina ſind.“

Seal nägid nad oma ees surnud lindu. Neiu tõukas teda kaastundlikult atlas-kingaga ja ütles:

„See ei tähenda head...“

„Lollus,“ ütles noormees. „Mis paha võib üks surnud lind ennustada? Oigem tähendab see head, ſest täna olen ſaanud ſult „ja“ mu awalduſe peale.“

Mets mühises, mets kohises. Lulitafid linnud.

Armastajad ſuudlesid.

* * *

Nädal hiljem ſai Luiſe kirja:

„Arſam!

Ma ſõitsin Tartu, ſest mulle juhtus õnnetus. Kirjutades wäitekirja „Homoseksualism“ torkas ſulg mu ſorme ja ma ſain kiire werkihwtitufe. Nüüd tehakse operatsioon — lõigatakse käsi maha. Sinul oli õigus, kui ütlesid, et lind ennustas paha. Kui ſa mind edespäi juhtud nägema kahe käega, ſiis tea, et teine käsi on mul kunstlik. Olles mitte terve inimene, palun ſind ſiis mitte mulle ligineda, ſest ſu wääriline võib olla ainult terve mees.

Sinu õnnetu

Johannes.“

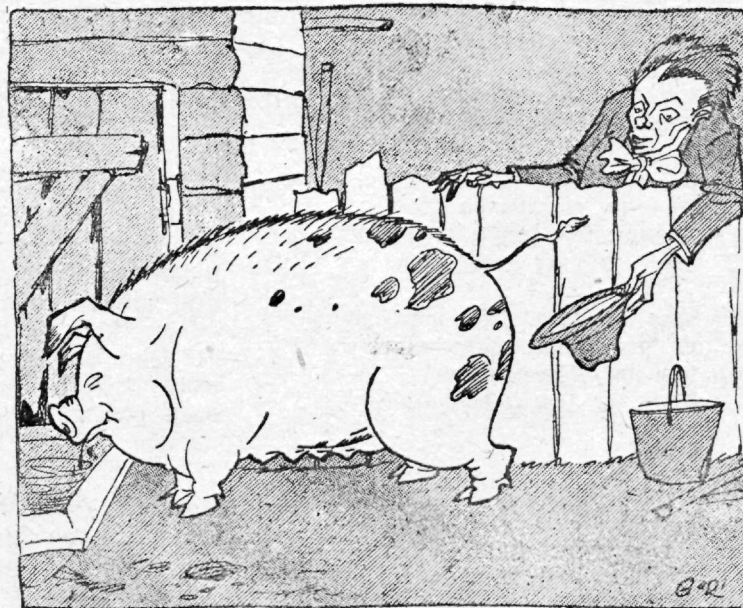
Teine peatükk, milles kõneldakse teise armastuse surmast.

Luiſe ja Harald läksid uisuteele. Onnest joo-
bunud uisutafid noored inimesed liuwäljal. Onnest joo-
bunud ſoſistas noor näitleja Luiſele:

„Sa oled ilus kui Strauszi „Elektra!“ Ma armastan ſind.“

„Ja mina ſind,“ wastas Luiſe.

Näitleja tahtis wõtta poofi, kui Hamlet Ofeliat nähes, kuid üks uisutaja tõukas teda ja noormees langes maha.

(Moodne poeet). — „Armas Pegasus, ma palun sinult materjaali ühe nowelli jaoks!...“

„See ei ennusta head,“ lausus Luise. „See ei ennusta me armastusele head.“

„Lollus,“ lausus näitleja end püsti ajades. „Mul kadus uisutamiise lust.“

Nad lahkusid liuwäljalt.

Näitleja wiis neiu „Kuldse Iehma“ wõõraste-maja ühte üksikusse kabinetti.

* *

Mõni aeg hiljem sai Luise kirja:

„Kallim!

Wabanda, et ma ei saa trehwama tulla — murdsin jalaluu näitelawal. Sul oli õigus: mu kukkumine ei emustanud head. Igatahes ei kaswa jalaluu nii pea kokku. Kui waheajal näed teatris mind mõnes ofas esinemas, siis tea — see ei ole mina. See on mu waim, nagu Mae-beti waim, mis pidulaua taha ilmus.

Jää jumalaga

harald.“

Intermezzo.

Kui õitsewad lilled awawad omad õikarikad — siis murrab neid igauks. Lilled pannakse waa-sidesse, nende lõhnast joobutakse, nende ilust ollakse wõlutud. Lilled pannakse rinda...

Neiusid nopitakse kui lillefid.

Kolmas peatükk,

milles kõneidakse kolmanda armas-tuse surmast.

Luise astus Arnoldi ateljeesse. Kunstnik maa-lis neiu näopilti. Kuid äkki pani pintslu käest ja ütles:

„Ma armastan teid... Ma armastan teie puusi, teie riidu, teie õlasiid... Ma olen kuiwa akademismi wastane, sellepärast...“

„Oh ärge mulle sellest kõnelege!“ hüüdis Luise. „Me ühinemine on wõimata.“

„Kaks korda ei ole need mind saanud, kes on tahtnud. Oel saatus on minuga. Esimene, kes mind tahtis, sai werekihwituse, teine sai wigastatud. Kumbagi õnnetuse eel käis ennustus. Nad ei uskunud seda, kuigi tõendasin, et see ei tähenda head. Ka teiega juhtus juba ennustus: teie pühkiiste kogemata küünarnukiga mu wärske näopildi lõuendilt.“

„See on lollus,“ tähendas kunstnik. „Ma maal lin teid uuesti... Ja on siis nagu waja üle-üldse maalida, kui tahyan teie ihu igaweseks teha?“

Luise wõttis end halasti, et lasta enda ihu igaweseks teha.

* *

Luise sai järgmisel päewal kirja:

„Palun mitte mu juure tulla. Olen järele mõtelnud, et see on ikkagi mõni ennustus, kui pühkiisin kogemata teie näopildi lõuendilt... Sest teil oli juba eme kaks juhtumist... Ma ei suutnud seda teie juuresolekul öelda, et kardan ennustusi,

nüüd suudan. Ma ei taha aga nii wara-kult hukkuda. Tahyan püüda, et muft tuleks teine Ambrey Beardislen, honore Juumier wõi Francisco. Sellepärast ju-malaga.

Arnold.“

Neljas peatükk,

milles kõneidakse neljanda armastuse surmast.

Luise ja Friedebert kohtasid pargis. Onnest ui-mane waatles daami geniaalse poeedi filmadesse.

Poeet alustas:

„Maiksel lennul helikonist
Jumal kui üks üks Pantheonist
tuled, minu wõluw Muus.

Sapho lilled mulle kannad,
Sophiklese kandli amad,
omal õitswad lausud juus.

Melphomeni nagu Thespis
nukras terwitan sind maskis
õnne pisarailt põsk märg.

Pisarlilled ühte põimin,
ühte põimin, kokku lõimin,
säly, sind kroonigu see pärg!“

Kuigi Luise sellest sõnakestki ei mõistnud, üt-les ta:

„Kena — minu maitse!“

Poeet aga jatkas:

„Teie olete mu ilu jumalanna, mu Nikia wene, mis mind helasesse kannab... Kuis armastan teid!“

„Ja mina teid,“ lausus Luise. „Kuid on olemas ennustused, mis wõiwad meie armastusele surma kuulutada...“

„Millised ennustused?“ küsis poeet.

Ja Luise jutustas kõik oma kurwa loo poee-dile, oma nukra eluloo, täis kurbust ja walu.

„Lollus,“ ütles poeet. „Elame tänapäewale! Andke mulle oma huulte õikarikas!...“

Nad suudlesid ja...

* *

Luise sai poeedilt kirja:

„Ujun siiski ennustusi, mu mitmoos. Eila Kadriorus mererannas istudes tahtsin luuletada Teile igawiku trioletti, kuid tuul kiskus paberi mu sõrmi wahelt ja kandis kesk wahupäiseid laineid. Pida-des seda halwaks ennustuseks, mis mind wõib hukkuda, kui jätkub meie sõprus, pean paremaks teid jätta jumalaga igaweseks.“

Friedebert.“

Sinaal.

Kui on närbunud lilled, siis heidetakse nad waasidest wõi wõetakse rinnalt ja heidetakse kuhugi paika, mis neile ei tee au. Nukralt leinawad seal lilled läinud aegu, nukralt surewad...

Nukrad on mahajäetud neitsid.

Elaw tubak.

Henrik Saar'e (Jnts'i) naljajutuke.

Naglatši peremees, wana Kähra-Ants oli suur piibumees. Wanal heal ajal läks tal igal nädal terwelt kakskümmend kolm kopikat ainult piibu peale ära. Iga pühapäew laskis ta Käma-Jaani poest omale naela Wene lehetubakat tuua, sinine paber ümber, ratsanik peal, ja järgmiseks pühapäewaks oli see läbi.

Tagatoas kapi otjas oli tal tubakaraud ja tüdruk Reet pidi iga lõunaaeg selle sealt wõtma ja peremehele tubakat lõikama, suure naela kasti sisse, mis woodi jalutsis.

Karjapois, kes jälle iga lõunaaeg lehmile kapsaid pidi sagama, ütles Reedale nii mitu kord, et wahetagem osad — Reet tulgu lehmile kapsaid sagama ja tema lähed peremehele tubakat sagama, kuid Reet ei olnud sellega nõus. Ja Reedal oli selleks oma põhjus.

Reedal oli wäike riidest õmmeldud kotike. Iga kord, kui ta peremehele tubakat lõikas, toppis ta lõigatud tubakat oma kotikesse ka. Seft iga nädal kaks kolm korda käis tõstre pere sulane Juhhan õõseti Reeda juures ja pani kõik tubaka Reeda kotikesest oma kotti, seft kus kehwal sulasel see raha tubakat osta wõi, ja ilma suitsetamata ei saanud ju ka läbi.

Juhhan oli omas õõhulkumises nii osaw, et keegi peretoas magajatest ei kuulnud, mil ta tuli wõi läks, aga ära ta Reeda juures käinud oli.

Kui sõda tuli ja naelatubak ära kadus, hakkas Kähra-Ants enne, kui ajalehed koduse tubakakaswatamise üles leidsid, omale ise tubakat kaswatama. Kuiwatas ära ja Reet muud kui lõika.

Ühel päewal juhtus aga karjapois peretoas ahjukapis istuma, kui Reet tagatoast tubakat lõikamast tuli, oma woodi juurde läks, põlle alt seelikutastust mingisuguse kotikesse wälja wõttis ja päetjise pani.

Reet karjapoisi ei märganud ja läks wälja. Karjapois kõhe nukast ja waatama, et mis sel tüdrukul seal kotikesse sees on. — Tubak!

„Mis ta sellega teeb?“ imestas karjapois. „Kas siis meie Reet suitsetab wõi?“

Seal tuli talle meelde, et Juhhan wahete wahel õõseti Reeda juures käib.

„Wast annab poisile... Ega tüdruku lollu usku ole,“ juurdles karjapois. „Waja õige peale pasjida! Oot! oot!“

Ja tore mõte käis läbi ta pea. Ta tõttas karjaga metsa.

Kui õõ tuli, ei jäänud ta magama, waid hakkas Reeda „kodikäijat“ — see sõna tuli nagu isenejst — ootama.

Ootas ja ootas. Uni kippus wägisi peale. Wiimaks kuulis, kui Juhhan Reeda juurde tuli. Karjapoisil hakkasid heast meelest jalawarbad tantsumä.

Juhhan ajas muist riideid seljast maha ja kõbis tüdruku juurde woodi. Sahistasid, kahistasid, siis kuulis karjapois:

„Kas sa tubakat ka tahad?“

„Miks ma 'i taha siis — juba otjas.“

Siis oli kuulda, kuidas päetjst kott wõeti. Karjapois pidas hinge kinni.

„Helde taadike! Püha ristike!“ kiljatas korraga Reet hele häälega. „Waimud.“

Karjapois ei suutnud ennast enam pidada ja turtjatas, kust aga õõku andis, naerma.

Kõik ärkasid üles.

„Mis on? Mis on?“

Tõmmati tikust tuld.

Tõstre sulane istus, karune kael eest lahti, Reeda woodis ja Reet ise järgiwäel, nagu ernehirmitise waim hilpas, jalad harkis kesk tuba, nagu oleks tal paar hiirt säari mööda üles jooksnud.

Põrandal maas oli aga kotike ja kihises kui ussipesa. Karjapois oli kotikesse tubakast tühjaks teinud ja juuri punaseid sipelgaid täis pannud...

Reedal oli müüd häbi mitmeks ajaks ja Juhhan enam tema juurde magama ei tulnud. Kui ta käest küsiti, miks ta oma pruuti waatama ei tule, wastas ta:

„Ajäs sipelgaid täis!“

—o—

Ajakohased kuulutused.

Kaks miljoni sellele, kes muretseb litsentsiandja koha.

*

Kes soowib kurjeeriks Wenemaa-le? Pakkumised toiduainetes.

*

Olen ülesleidnud uue unerohu. Asutawa Kogu liikmeid, kes uue rohu mõju oma kallal proowida lasta tahawad, andku endid teada. Katsed rahwa hea käekäigu pärast maksuta.

*

Müüa wäike eesel rahameestel „wabamaa“ wedamiseks.

*

Waja poliitilisi statista, kes kätt tõsta, plaksutada ja wilistada oskawad, Riigikogu walimiste nimekirja üleswõtmiseks.

*

Prii korteri saab, kes sokütab kaubandusministri wõi riigiwanema koha. Wiimasel juhtumisel wõib puud rukijahu ka saada.

*

Otsitakse ausat inimest rahwale raha eest näitamiseks.

—o—

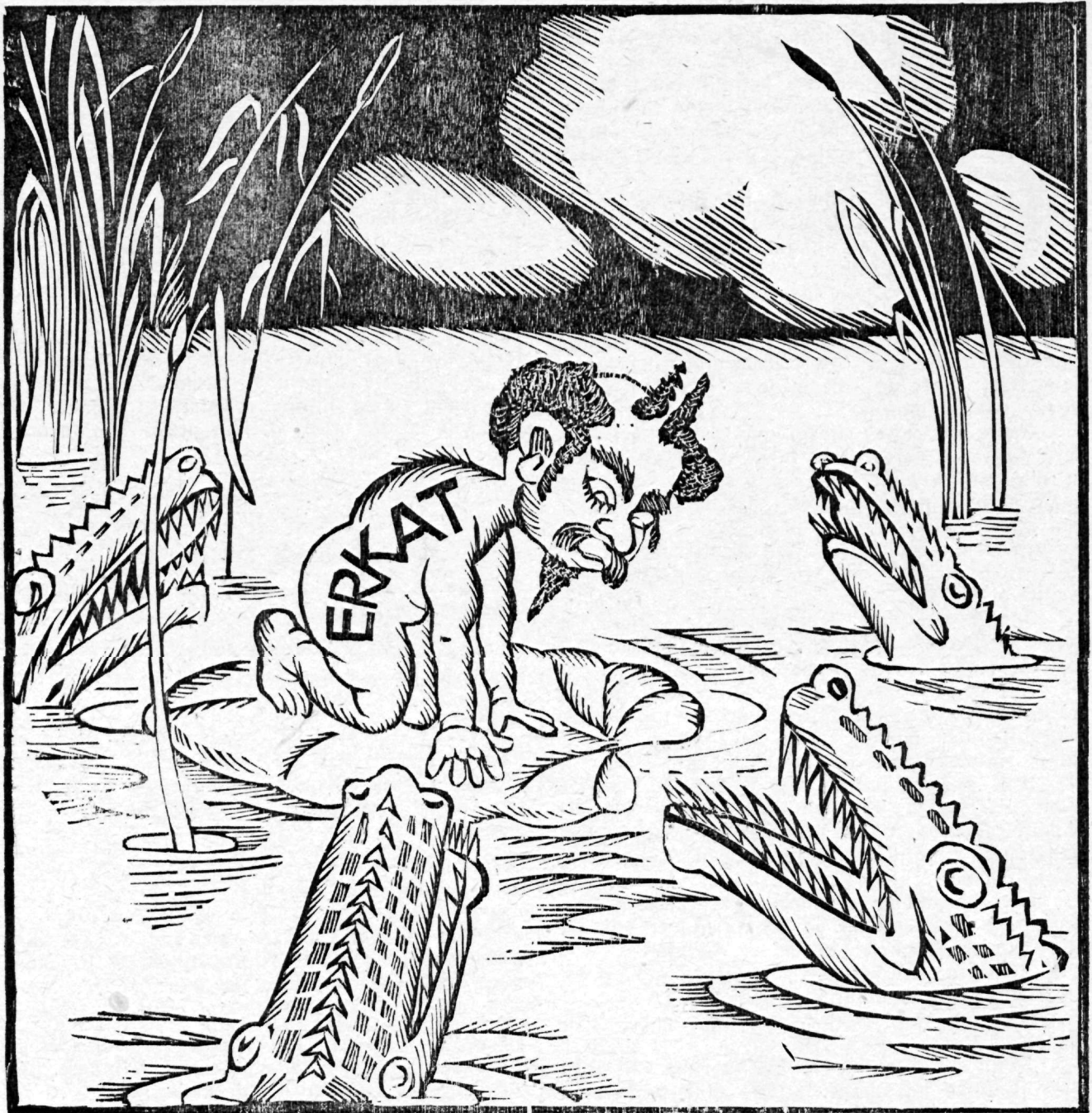
Imelik.

Proua: „Küll on imelik! Koolis õppisin, et kõik kehad palawuse käes suurenewad, aga see lihatus siin panni peal jääb praadides ikka wäiksemaks.“

—er.

—o—

Gori joonistus.

ERAALGATUS JA RIIEKAUBANDUS.

— „Weel enne, kui ma kellegile olen saanud paha teha, tahavad need krokodillid mind ära neelata!“

Riietekapi saladus.

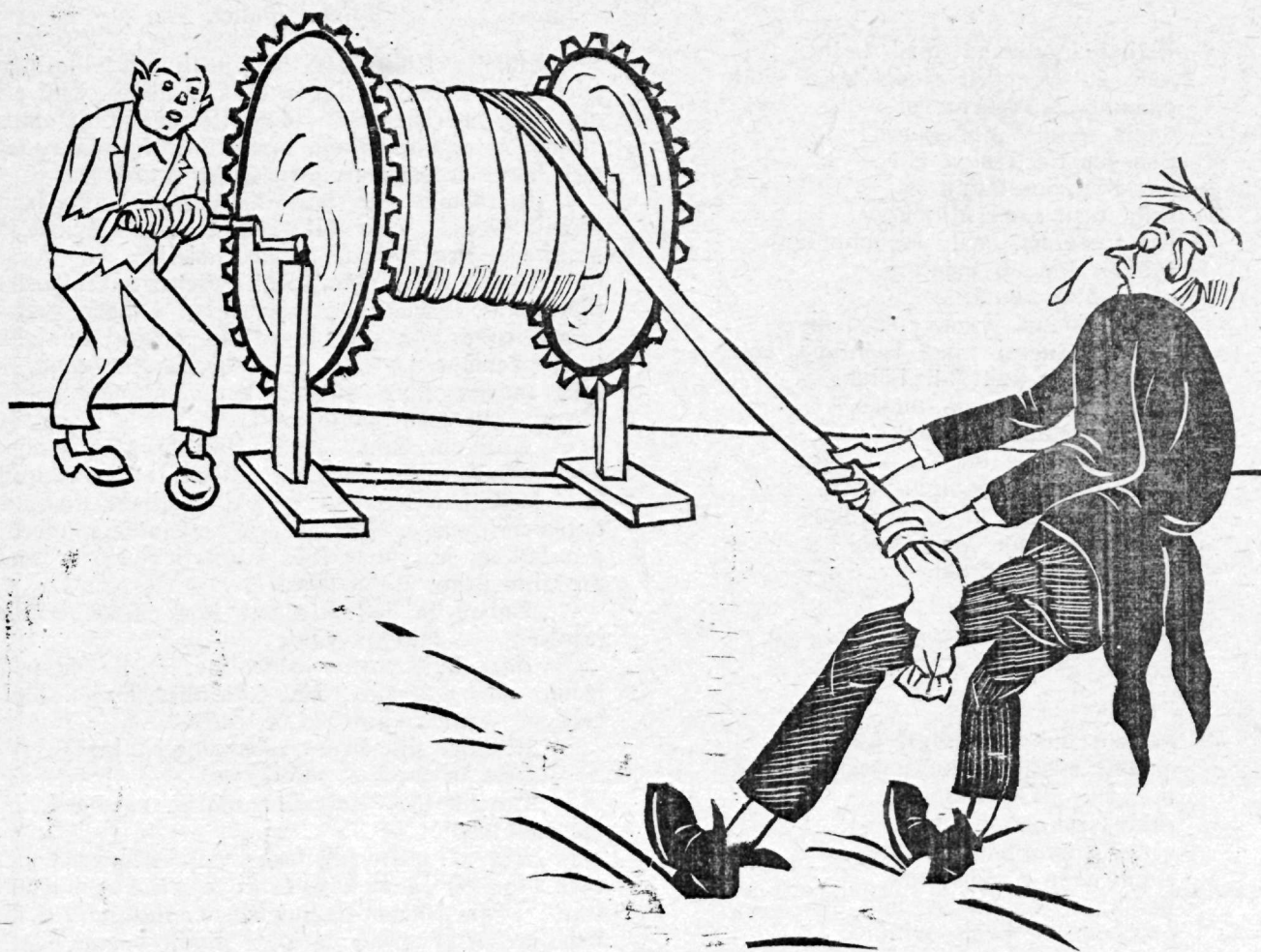
— „Aga, Marie, mis peab see tähendama, alles kolmat päewa teenite meil ja juba leian ma teie armsama riietekapist?“

— „O, armuline proua, see pole minu oma, võib olla unustas minu eelkäia ta sinna.“

Puhtuse armastaja laps.

Wäike Ats tuleb esimest korda linna onu juurde wõõrsile. Lauas wõtab Ats käega liha waagnalt, kui onu talle õpetab, et peab kahwelt tarvitama, ütleb poiss: „Pole wiga, ma pesen käed pärast jälle puhtaks.“

Gori joonistus.

**EELARWE
SOOLIKAS.**

— „Hei, pea! Ära keri teda veel peale — ta ei ole veel pikk küllalt — peab veel wenitama!“

Päewasündmuste dubligaat.

Henrik Saar (Ints).

Wõidulaene loosmine
jäetwat warsti järele,
sest et tulnud õnnetus —
ära kadund huwitus.
Laenusid ei keegi osta
ja siis riigil ka on prosta
määrat wõitudega mängi —
ei saa lutikatki sängi,
kui sa wõidad sada marka.
Peawõidug' — asi narr ka —
talukestki ei wõi saada.
Pole huwi unistada
ega wõidust loota õnne.
Kala kardab tühja õnge.
Ja siis meie riigimehed —
nendest kirjutanud lehed,
et nad rumalusi teewad.
Juba nii kui nii meil neawad

paljud elu — selleks süüdi,
ei näe ühtki ausat püüdi:
elu ümber ja ees must.
Kaob ära toetuslust.

*

Ajalehed räägiwad,
sõduritele kuis maad
antaks, nagu ahtrast nisast,
kuni tüdinud nad kisast,
nõudes oma osasi,
jät'wad saksad wagusi.
Kindralitel aga mõisad
seaduseta anda wõiwad.
Bironisi luua meil,
tundub õhus paras leil.
Muidugi, ei ela Eesti,
kui ei ühtki moonameestki,
mõisnikuta silm ei harju,
uuest las' meil opmann karju...
Kindralid! Ka seadke tallid,
mis meil wanast ajast kallid.

Wõi ehk seina äärde te
moonaksed siis panete?..

*

Paljud loodawad meil koitu,
kuis et Wrangell saaks kord wõitu
enamlisest Wenemaast —
õnnis, õnnis lootuspaast!
Eks siis Eesti alga elu —
uuest' pagunite ilu.
Riigi otsa saab Miljukow!
Kuberneriks meil Tschubuukow!
Maaliit loodab asjata,
et saab kubernäriks ta.
Linnawahiks, waat, ei saa ka —
hea on mees, kuid tschuhna aga!
Siiski ikka koht tal leitaks,
kus ta armast riiki aitaks,
nagu awitand ta saksa —
see koht talle on — 'ohranka.
Koerlik koht see läbi läbi —
tschuhna seal ju ei tee häbi
praawoslawnõi Wenemaal':
koerapoistel ülekaal.

*

Wenemaa kui wõidab Wrangell,
Eestile ei jae ka Prangel.

*

Parteid õhku laskwad ässu,
maaliit sussib lökkel mässu,
taewaliit näeks ristisõda,
rahwaerakonnal häda,
et ei kumardada maani
enam tema Koodi-Jaani,
t'erakond on näost lilla,
otsib karwe peale willa,
sots toob tunnistusi arstelt,
et ta efanud on karskelt
ja weel süüta, puutmata —
arstid wahel sõbrad ka.
Kommunist a'ab sala nuusi,
iseseisew kannab kruusi,
et sealt kaela walada.
Mis seal sees on, — aimata.
Paljud, tõsi, loodawad,
äärmised, et wõidawad.
Näeb, kas saab kord riigipumba
oma kätte Mihkel Rumba,
wõi saab Piiskar, naljamees.
Walimised on weel ees.

*

Need, kes lööwad riigilokku,
sakstega wist mäng'wad kokku,
et nad teoga andwad ainet
mustaks wärwi Eesti lainet.
Las' elada me onu-jonn
ja sakste informatsioon!..

—o—

Tiki ja Rikitiki.

Gihwi Onkel.

Tiki ja Rikiti olid ühe pealinna sotsialistilise
päewalehe kolmanda järgu ajakirjanikud. Tiki eri-
ala oli „wärskemate“ sõnumite kokkukujamine
ajalehe weergudele kuna aga Rikitiki nädalas ter-
welt kuue westelooga joonealuses maha sai.

Nii töötasid nad, närwilised ridade kütid, hom-
mikust õhtuni. Ning Tiki, waenekene, oli oma sõ-
numitega isegi kõwal asemel ametis.

Ainult kõhuküsimus tegi mõlemale mehikestele
kibedamat tuska ning meelepaha. Ridade pennid
sulasid enne õhtu tulekut taskust, otsekui lumi ka-
tuselt kewade päikese käes, hoolimata sellest, et
igat marka enne kümme korda sõrmede wahel
silitati, kui teda välja anti.

„Tead sa, Tiki,“ sõnas Rikitiki ühel hommi-
kul koikalt maha ronides. „Meie, kui eeskujuli-
kud sotsialistid, tõsised rahwa töölised, ausamad
aatemehed, meie ühes oma sotsialismusega läheme
pea hukka, kui meie selle äraneetud teooria pealt
praktika peale üle ei lähe!“

„Tahad sa sellest aineist täna westeloo kir-
jutada?“ — muigas Tiki.

„Jah, kuid mitte joonealuses. Selle westeloo
teeme, nõnda ütelda, reaalsus ühes sinuga. Wõib
rohkem teenida, kui ridade pealt.“

„Mis see siis on — taskupoleerimine?“

„Mis sa weel ei mõtle!“

„Harilik töö? Kolmfada marka päewas! Lae-
wu laadima!“

„Mm... mitte just sõna „töö“ otsekohesest mõt-
tes. Jah, töö on ta küll, tubli töö. Rohkem waim-
line, — ja sellepärast tulebki wastikuna — kui
kehaline. Umbes sinu „eriala“ taolist, armas Tiki!“

„Oma eriala wastu olen ma alati huwi tun-
nud. Tunnen enneaegugi kõditawat mõnu sinu
teoria teostamisest... Wõin ma kaasa aidata ning
kuidas?“

„Üsna lihtsalt. Tee sedasama, mis mi-
nagi. Aja palit selga ja lähme!“

*

Nad hiilisid hilju toast välja ja püüdsid kiki-
warwil läbi esikoja minna, et peremees ei kuuleks.
Kahje kuu üüriraha wõlguolek sundis neid sel-
leks ettewaatlilikud olema. Koridori käänakul treh-
was neid aga peremees!..

„Tere hommikust, herra Kiwikänd,“ sõnas Ri-
kitiki, „kui hea, et trehwastime. Pidime just teie
poole tulema. Tõhime teid tülitada, herra Kiwi-
känd!“

„Kord ometigi, üdinad!“ pomises wana-
mees endale habemesse. „Eks astuwad herrad siis
lahkesti sisse.“

„Lõksus wennas,“ mõtles Tiki, „omal pole
pennigi taskus, kahje kuu üür maksmata, temal
asja peremehe juure!..“

Tiki ja Rikitiki kerged istekohad wajuwad
õrnalt peremehe pehmetesse toolidesse. Tiki no-

kiitab kaelasideme kallal, kuna Rikitiki weidi kumardades peremehe poole pöörab:

„Herra Kiwikänd! Tulime teid teie majaiürnikkude nimel tänama selle wastutulelikkuse eest, mida teie meie wastu nii väga lahkesti üles olete näidanud. Teil on väga hästi teada, et ma paljudes möbleeritud tubades olen elanud. Kuid otsekohse pean tähendama, et niisugust head korda ja mõnujust kusagilt pole leidnud, kui siin teie juures. Igal pool wastutulelik olek, puhtus, toad soojad jne. Tõesti, inimene, kes nii meisterlikult nii hulkade tubadega hakkama saab, üürnikkude peab suurte waimuannetega olema. Ma olen oma südamlikkku tänu ära teenides, tõesti see inimene seltsimehele tihti kõnelenud, et kuidas ometigi suudab hra Kiwikänd niisugust korda, niisugust puhtust hoida, wõttes arwesse hulke möbleeritud tube!”

„Jah, herra Kiwikänd,” tähendas Tiki, „meie oleme tõesti selle üle isekeskis kõnelenud.” Peremees muheles. Ta silmad särasid. Esimest korda oli ta nendega kahe kuu jooksul rahul. Ta pakkus neile inglisisigarette...

„Jah,” sõnas ta. „Kaske on puhtust, piinlikku puhtust, korda ning rahu alal hoida...”

„Aga lubage, herra Kiwikänd,” jatkab Rikitiki. „Ometigi saate teie sellega siin suurepäraliselt korda. Teil on olnud igasuguseid inimesi, on olnud joomarisi, abielurikkujaid, liiakasuwõtjaid jne. nad ei ole kõik wagusad ega puhtad, s. o. puhtusarmastajad, aga teie aupakklikud määrused, korraldused on kuni tänini selles majas puhtuse ning rahu alal hoidnud. Tõsi, kord oli küll teie maja lähedal kisa ja kaklemist, aga selles polnud ju teie süüdi. Mäletate, see riikas abielupaar. Naine tuli koju ja leidis wõõra naise omast toast mehega armulikult juttu westmast. Naine kui tulehark. Tõusis kisa ja kära. Korraga haaras mees oma naise turjast kinni ja wiskas läbi akna uulitsale. Naine murdis jalaluu, tegi põrgu kisa ja lärmi, kogus rahwast, tulid linnawahid...”

„Jah, aga lubage,” katkestas peremees Rikitikit. „See sündis ju uulitsal, aga mitte minu majas...”

„Ja muidugi, uulitsal, seda ma räägingi!” tähendas Rikitiki. „Ma juba ütlesin, et ega siis teie selles süüdi ei olnud. Mis uulitsal sünnib see ei puutu ju teie möbleeritud tubadesse. Uulitsal wõiwad tuhanded inimesed omad jalad ja pead purustada, mis puutub see siis herra Kiwikännu eeskujulikkuse majasse?”

„Ka mina olen üksipäini juurelnud selle kallal,” sõnas Tiki, „ning otsusele jõudnud, et herra Kiwikännul peab tõesti haruldane organiseerimise ning walitsemise anne olema, et nii suurt majapidamist korras hoida, nagu seda on teie eeskujulikud möbleeritud toad meie pealinnas...”

„Sina,” arwas Tiki, „pead ka seda silmas pidama, et herra Kiwikännu kui wõimsa organisatori teenused ei seisa mitte üksi selles, et meil nii mõnus ja kõigiti nii kodune oleks, waid herra Kiwikänd on ka agar wõitleja rahwa terwis-

hoiu eest. Ja riiklisest seisukohast waadates, peaks tema koht riigivalitsuses olema...”

„Ja ma pean tähendama, et meie partei ongi herra Kiwikännu oma nimekirja üles wõtnud ja ma olen kindel, et riigikogu walimistel herra Kiwikännu kandidatuur hõilgawalt läbi läheb...”

„Ah, jätke mu herrad,” tähendas peremees nii magusalt naeratades, „Kiwikänd mõni kogu saadik, ja kas tema niikaua elabki... Herrad ehk austawad mind lubamisega neile üht eht inglisisigarette pakkuda...”

„Täname, täname! Meie wiidame siin ilma-aegu teie kallist aega... Mis mul ütelda oli, esmalt üürnikkude nimel, seda oleme ära ütelnud. Weel kord, herra Kiwikänd, täname teid kogu üürnikkude nimel kõige hea eest! Noh Tiki, kõnnime... Ah soo, isand Kiwikänd, ka meie oleme kahe kuu üüri wõlgnikud. Kuid meie lood on praegusel korral säärased, et peame selle õiendusega weel mõned päewad herra Kiwikännu halbadeks üürnikkudeks jääma...”

„Oh, see mõni wõlg! Küll sellega saame! Pole häda midagi...”

Heasse tujusse sattunud peremees saadab Tikit ning Rikitikit kuni koridori lõpuni, kus ta neid sõbraliku käepigistusega jumalaga jätab.

*

Ukse peal trehwasid ajakirjanikud passijatüdrukut.

„Eiine preili,” ütles Rikitiki. „Ütelge ometigi, kes see kapten on, kes nii sagedasti teie pool käib? Ka täna oli ta siin...”

Eiine pahwatas õnnelikult naerma...

„See on minu kawaleer, ei minu peigmees on ta juba. Meie oleme juba kihlatud... Kuid ta aga ei ole mitte ohwitser, ta on õppekomandos weltweebliks.”

„Eiine preili, mis te nüüd puiklete,” tähendas Tiki, „ta ikka ohwitser. Misugune ilus pois, misugune sirge noormees, mäherdune tark nagu... Kuulge preili Eiine, kas teil ei oleks wõimalik mõnikümmend marka paariks tunniks laenata... Teate, tuleb ju mängus ette, kus endal pennigi tasku ei jää...”

„Kui aga on,” wastab Eiine. „Ahah. Leidsin wiiskümmend marka. See tohtri herra jootraha. Pummeldasid öö läbi nr. 5 hommikul pisteti piisku. Sähke! Kas panite ka tähele kui toredad kannuksed tal olid... Jellel teie kaptenil ikka?...”

„Suurepäralised! Otskui mõnel keisril kohel...”

Uulitsal sõnas Rikitiki seltsimees Tikile:

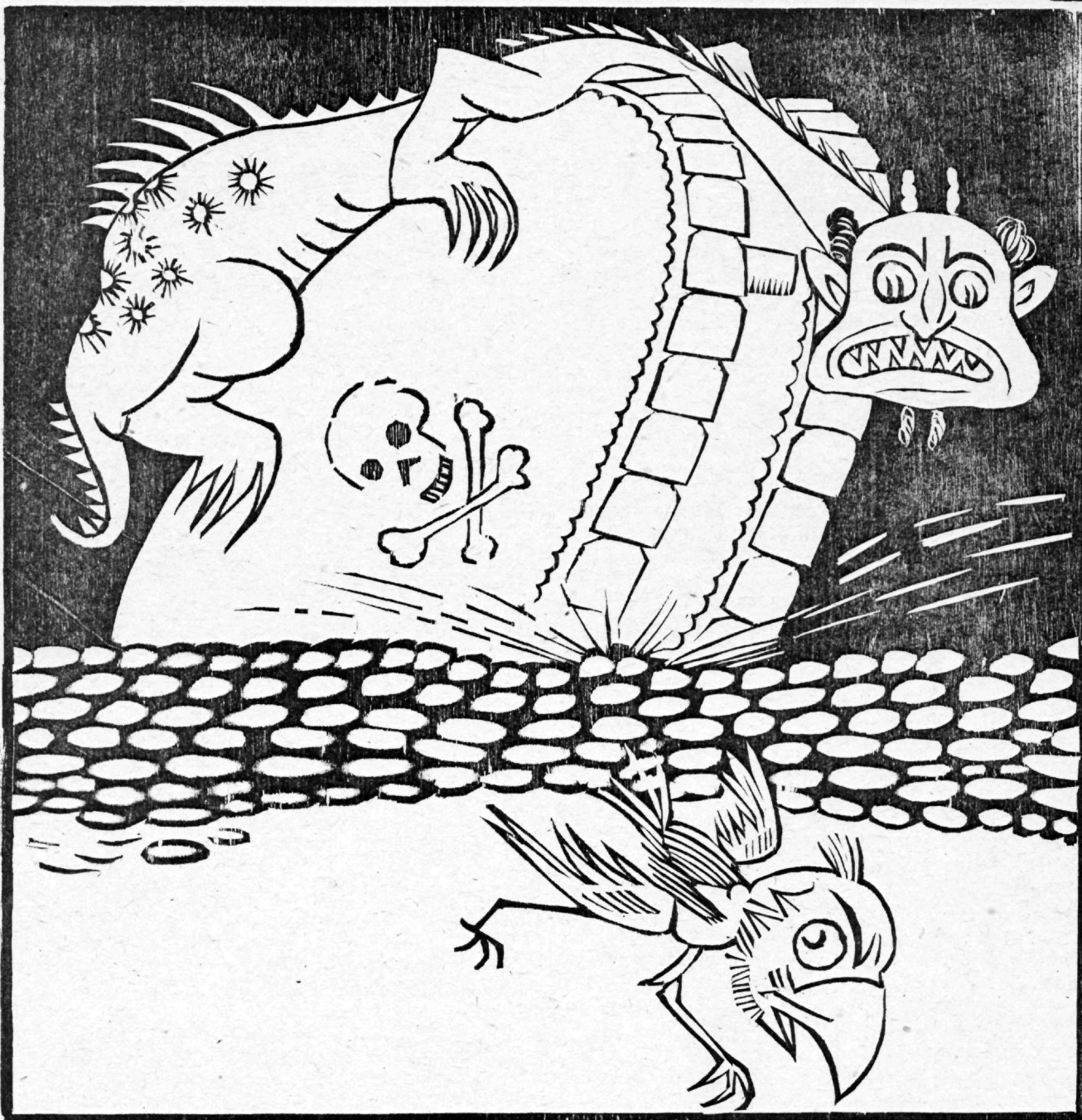
„Algus hea, lõpp saagu parem. Üür õiendud ja wiiskümmend marka taskus...”

*

Peetri platsil trehwasid ajakirjanikud wärsket hotelliperemeest Peeter Poriorgu, kes õnnelikul näoilmel wastutulijatele kübarat kergitas.

„Haa! Isand Poriorg!.. Noh, kuidas äri õitseb?” alustab Rikitiki. „Sinise Sisaliku” awamine olnud suurepäraline! Kahjuks ei saanud meie

Gori joonistus.

ELUKALLIDUSE TANK.

Tikiga sellest osa võtta. Olime wäsinud kui karjakoerad! Misugused weinid, misugused suupisted. Kui mattserikkad lõuneeined! Linn aina kihab ja kõneleb Peeter Poriorust ning tema „Sinisest Sisalikust“. Räägitakse, et Roomas olla ka umbes sellesarnane hotell.“

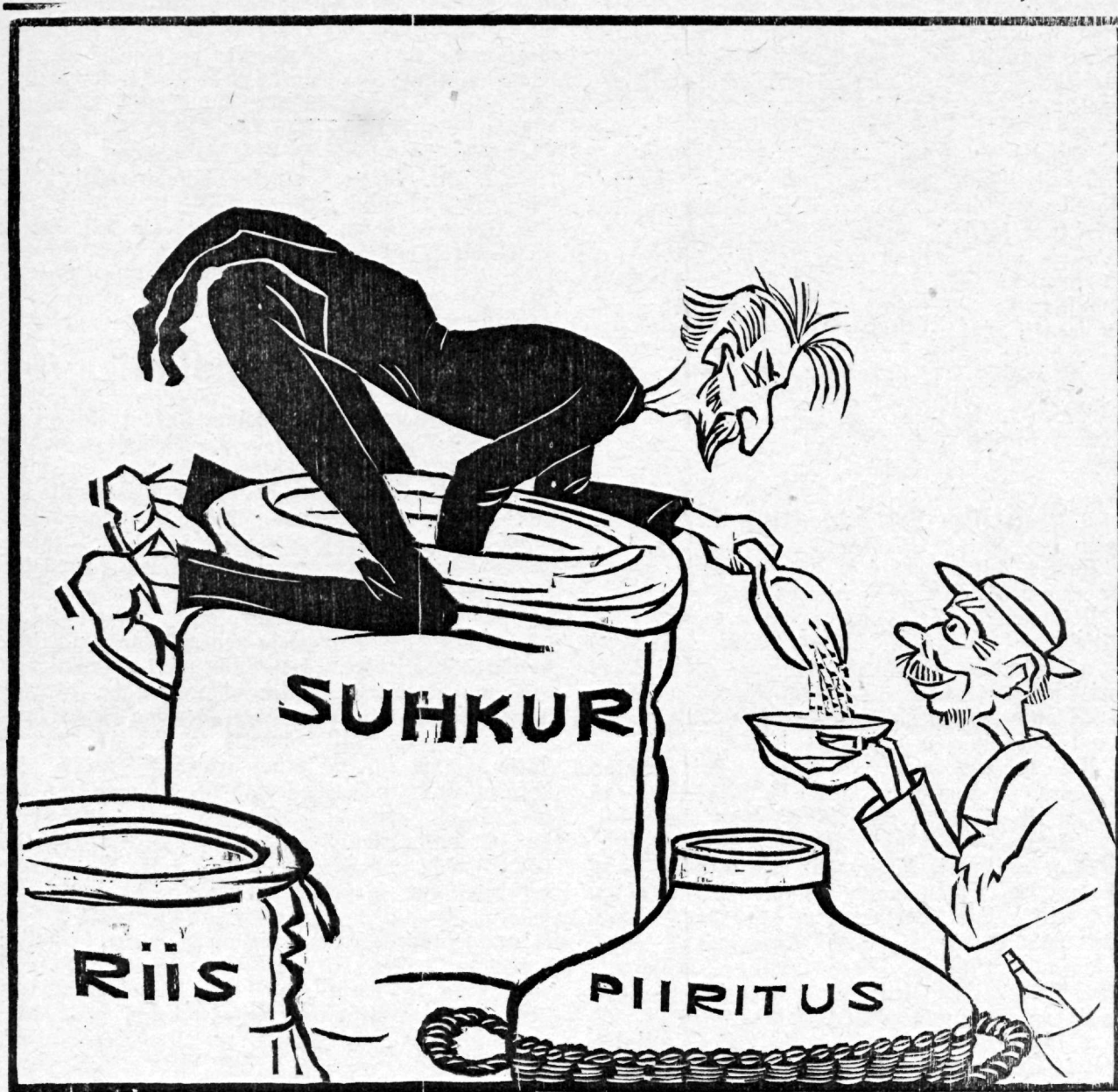
„Ja misugune elegant teenimine!“ lisab Tiki omalt poolt. „Misugune kunstimattselne jisse-

— „Küll munesin ka mina suure walli pappermune ette, aga ikka tikub pimeloom pesa peale!“

seade. Algupäraline muusika! „Sinine Sisalik“ ei oli üksi meie wabariigi uhkuseks, arhitektuuri wimaseks wõimiseks, waid isegi wäljamaalastele kibedaks kurgiks. Kui meie muuga, meie wabariiklased, Euroopa ees uhkustada, Euroopaga wõistelda ei suuda, siis vähemalt herra Porioru „Sinise Sisalikuga“ ometi!“

Ning Rikitiki tuletab kiitwal sõnal veel kord

Gori joonistus.

„LEPPIMINE SUR...
EI! — NALJAS“.

toitude ja jookide mattsekust, nende väljavalikut meele.

See peale tähendab Peeter Poriorg tehtud ükskõiksuses:

„Ei maksa sõnu kulutada, welled, kui pole nähtud oma filmaga. Tulge sõidame „Sinisesse Sisa-likku“ ning laske omi filmi ning suid mattseda...“

„Kas meitejuguuste kaukad säarast löbu wastu ka peawad!..“

„On's Peeter Poriorg ka waremalt Tiki wõi Rikitiki mõnesuguse arwega kohustust peale pannud? Meie sõidame ju järelawamise peale. Ning

— „Riigikogu walimised on lähedal ... olgu igauhel minu tegewusest magusa d mälestused.“

pealinna ajakirjanikke peab ju igakülgselt informeerima...“

„Seda küll, Peeter Poriorg, kes sa oled eilsest päewast peale „Sinise Sifaliku“ pärisperemees, suur mees pealegi, kellel ei tarwitse Euroopa ees häbi tunda.“

Tikit ja Rikitikit talutati läbi mitme saali, einelaudade, joogikohtade, lugemisetubade, kabinetide jne. Ning paluti iste wõtta kabinet nr. 1, misisuguseid weel wiis, mis eraldi määratud välisriikide esitajatele ning suurematele väljamaafastele, kes läbisõidul.

Neid weine, ikkõore, neid maitsewaid toite, mis sai nobedatest kelneritest wahetpidamata lauale kantud! Maitsewad Türgi sigarid, siis wahuwein, hämmitaw muusika, heljuwad daamid walges... Tiki ja Rikitiki tundsid endid kui sõõnud kaanid päikesepaistel...

Üksteise najal koju jõudes, sest ainult woorimehed olid isikud, kes ainult kiituse eest sõita ei tihkanud, peatafid nad weidi uksehoidia juures, kes hooltega laterna walgusel aialehete luges.

„Teid aga huwitab aina poliitika. Aukartus asub rinda, kui näha enda ees niisugust mõistlikku, niisugust tarka, intelliaent inimest, kes oskab praegusel segasel ajal poliitikas nii keshkeed käia, kui meie amerikase And...“

„Ah jäta Tiki!“ tõrius Rikitiki. „Selle kopika koi juures ei maksa.“

„Kui ei maksa siis ei maksa!..“

—o—

Wäidse Piidre uus kiri.

Austet toimendus. Ku te miu kirje rukme olede akanu, sis rukkeq sii kiri ka ärä.

Miul om õige ää miil, et mede ministre wõi walitseja on ästi ajaluu õppin. Nemä mõistawe juba nõndasamu ästi tetä, ku nii suure endise Wene keisri ja keisriroua — nii Katariinase ja Liisabeti — oma kindralitel mõisid anda. Sii om ilus. Sii om keiserlik.

Mea mälete, ütten Wene ajaluu kooliraamatun om päätükk „Preobrasowanie Rosii“, — waat, nüüd om sii päätükk meil jälle kähen, nagu kiitaste kõrte wõi undrukide muud.

Aga waat, mis ka ilus asi om, et nüüd palju wabamp om, ku wanast. Wanast ku sul mõisa kätte anti, pidid wastu wõtme ja rahul oleme, mudu wõis Piider Suur wõi Katariina su Siberis saata, aga nüüd... Mea kuuli, et polkownik Rink, siisama, ken selle silmambonutamise autol selle pitsre oma luag päält ära kiskan, et sii mõisat ei tahtwet. Eks ta õige ole ka — wiimati natsolariseeritas wiil ärä ja oled mõisast ilma ja pursui nimi ka wiil pääle kauba! Temä wõtwet parem wiisada tiinu mõisa ja müüwet selle sis kolmekümne miljuni iist ärä. Nii olewet nii laani. Ka sii kik nii lääb wõi minemen om, sedä ei saa wiil kinni naalute. Aga küll te näede, ku kik walms om. Sis om teil aiga imeste küll.

Wõi arwade, et riigil om mõisa wäha. Ei ole! Üits ustaw miis, kellel mingit sugulist sidet ei ole „Eta“ ja „Waba Maaga“ kõnel, et riik laskwet kik oma mõisapuu üksikult üles luade, nagu kuningas Taawet oma päe, et sis wiist de juure wõitluses wällä minnä, ei noh, mis ma nüüd kõnele, et sis wiist mõisa panti panna. Ku puu ära loet ja arw notaariuse puult õiges tunnistet, siis wõib ju wällämaalt ka ilma mede esituste informatsijonnita lainu saia.

Ja lain — sii om pää asi.

Lõpus tahtsi mea nendel riigiametnikkel mõne sõna ütelda, ken sedä musta kuntsi teewe.

Ütleme, teil om kogemus, et Eesti riik omal jalal kaua ei seisa ja talitede sis nõnda, ku ütepääwä libliku. Aga kas te olede ka järel mõtelnu, mis te sis tegeme akkade, ku Eesti Nõukogude Wenemaa alla lääb? Ega te, sõgedad, seda ommeti ei mõtle, et Wrangell wõi Landesweer siia tulewe?! Wõi sii uus rahw Paaleni wägi?! Nii om enne siiasaamist läbi.

Maat seni, ku te ei tää, ei ole teil Eestile augu kajumine ää.

Terwisi. Piider Wäits (Ints).

—o—

Profit Silgulinn!

Sa ei pruugi sugugi arwata, armas Silgulinn, et ma Sind unustanud olen. Ei. Endiselt armastan ma Sind. Niisama, kui juwel. Mäletad, kui pikutasin merekaldal ja lõbustasin oma haistmise organi „tafel shokoladiga“, mida Sinu arukamad pojad olid minu ja teiste „pleegitajate“ meeleheaks toonud (mitte teinud) liiwale ja pöösatesse.

Tänu, tuhat tänu Sulle, et Sa oma külaliste ninade eest hoolt kandsid ja neid wärske, oma linna kaubaga kostitastid. Tänu Sulle weel „transalongi“ eest, kus alati wõis „mitte midagi“ saada ja arwet kaks korda maksa. Täna weel sõõn ma sibulaklopsi, mida esimesel mail kelnerilt tellisin ja praegu kätte sain ja tuletan Sind, armas Silgulinn, pisarais meele. (Pisarad tulewad sibulaklopsi hammastega klopsimisest.)

O, palju olen ma walanud pisaraid Sinu pära! Ma ju armastan Sind. Ka nüüd, kus paades domineeriwad wärsked „kalifeed“ ja Sinu tütreid waatawad liig erapooletult nende peale. Sinu tütreid on targad. Nad teawad, et kalifee ja kalifee wabel on wähe. Niisama, kui ühe oina ja oina ehk pörša ja pörša wabel on wähe. Sellepärast armastan ma Sinu tütreid, armastan neid, wõib olla, rohkem, kui nemad... „Nordhotelli“ wõi „Tsentraali“.

Ära saa kurjaks, kuku Silgulinn, kui Sinult palun midagi. See on minu südame soow ja ma loodan, et sa seda soowi täidad. Waata, ära lõpeta kunagi seda tšhekileiwa saba, mis alewil igapäew „awatud“ k. 5-est öösel. Opetä inimesi sellega austama oma linnawalitsust. Mis oleks kasu sellest, kui sarnane saba puuduks. Inimesed saaks leiwa mingisuguse waewata kätte ja kunagi ei tuleks neile meele, et linn nende eest hoolitseb, neile igapäewast leiba annab. Nüüd aga teab igüks, kui ta k. 5-est öösel kuni keskpäewani saba on seisnud, et ta tšhekileiba on saanud ja wannub... Sulle igawest truudust.

Onnis aga see, kellel truud alamad.

Sa wõid uhke olla, Silgulinn, et Sa üks neistfinatseist õntsaist oled. Ma olen kade, (ära pane pahaks) et Sul nii palju „towaari“ on, mille

peale uhke wõid olla. Näituseks, pidal, kus kõige lihtsama ja linna kasjale ekonomilise meetodi järele haigeid saab ravitsetud.

Annaks Jumal pikka iga arstidele, kes haigete iga pikendawad „igawestest ajast igawesti.“ Mis on ühe waele kodaniku elu siin mädaorus? Midagi! Ta on waewaline, kui sõit suslaga Tallinna. Aga näha Jehoowat „palest palesse“ — see on juba rõhkem wäärt, kui komitee tallanahk.

Sellepärast olgu kiidetud Sinu arstid.

Olgu kiidetud ka Sinu „kohwitantad“ ehk õhu post mille kaudu kõik päewasündmused ja perekonna uudised täpipealt ja dieti kätte wõib saada. Ka wõõraste tulewiku ja minewiku ettekuulutamise eest peab au andma iga Silgulinna kodanikule, sest kes wõis teada, et see preili, (kes eila Silgulinna sõitis) Wõrust tulnud?! Ja, et ta Wõrus kosilasi käinud püüdmas, niisama, kui see teine preili (kes 25. apr. 1904 Silgulinna sõitnud). Tartust tulnud ja ka kosilasi käinud seal otsimas. Kes wõis kõiki seda teada?

Kes wõis teada, et nende preilide aluskuued kahe peale kokku 10.000 maksawad?!

Aga näe: tema rääkis mulle, et ta olla rääkinud talle, et ta olla ütelnud temale, et Lilli olla rääkinud Lullile, et Lulli olla ütelnud Lillile, et ja olla rääkinud Lullile, et tema olla rääkinud sulle, et sina olla ütelnud mulle, et ma olla rääkinud talle, et Erna aluskuub 5.000 maksab.

Ja käes ongi.

Kui lihtsalt!

O, Silgulinna! Sa oled nii agupärane. Sa oled mulle nii armsaks saanud, et ma janunen Sinu järele, kui Lepiku Adeele rupskite ja puskari järele.

O, Silgulinna!!!

Proffit Silgulinna! Pro.... sit!

Aleks. Tammo.

—o—

Oktoobri riimid.

(Pühendet Narwa posti-telegraafi umbkeelsetele sanilaagerdajatele).

Lööb ajawikat kaari laiu.
Kõik tahjaks ma graniiti raiu:
Oktoobri-õised patudoosid,
Safspäised kontori mimmoosid,
Bordellifõbrad pereisjad,
Pitspallil käperdatud nisad,
Alfonsid, nonned, jesuiidid,
Ja chiffonnier'iksed soliidid...
Waid laulan Jakob Liwi laadi —
Ent seekord süütut serenaadi.
Jah, jõudnud sügistumid kätte;
Siin-saal taas tärkab wärskem läte:
Need lennand linna turteltuid,
Kurortides kes kuumad suid
Terrassil, meres arstind närwe.
Täis laineid näen alleede järwe —

Ju gümnaasistkad kui mislooniid
Siin omad jootwad kinnamoonid,
Mis maal on suwe kestel walminid.
Ah, kuis mu tunded on nad salminid
Sonetiks peeneks! Nende süles
Weel mulgi kewad ärkaks üles...
Dae victis! Häda wõidetule!
Pean kustutama selle tule
Ja heitma lastest omad soowid —
Mind sidund teised losjid, hoowid:
Mind ootwad posti-telegraafi
Paar prouat, piigat inimahwi,
Et tooksin jälle pihlamarju,
Et Wene keeles aitaks karju
Ma proua W-le, S-le, A-le
(Mis pergel a'and nad Eesti maale?!)
O, kergeid, lühikehi kleita,
O, rinde, mis nii raske peita,
O, Inglis frenschja ja aisprilla,
O, seda elu „immer lilla“!!!
Siin „präamo raj i Rusjo pahnet“...
Mind wõtke, piigad, suudlus ahnet!

Narwas.

J. Höbelaisk.

—o—

Põhjus.

„Mul oli imelik koer: waewalt nägi ta kedagit kahylast isikut — kohe kallale.“

„Imelik! Kas ma saaksin teda näha?“

„Kahjaks mitte! Mul ei ole teda enam — lasksin maha.“

„Mikspärast?“

„Ja waadake, hakkas, kuriwaim ka minu enese kallale kippuma.“ —er.

—o—

Pärnu uudised.

Nahapuudusel kawatseda linnawalitses nahk-silda ära lasta parkida ja siis sellest pärnakate silmarigile kõrged kontsad lasta teha. Ikka samim edu poole.

*

Et Pärnu-Tallinna „susla“ ajast maha, s. o. hiljaks wõi lahjaks kipub jääma, mõtleb walitsus ta afemele puhast piiritust liikuma panna.

*

„Kuidas, oma paarisajalise kapitaliga wõrdled end juba niisuguse kapitalistiga nagu Amende?“

„Palju meil wahet siis on? Mina kogun esimest miljoni, Amende aga teist. P. pois.“

—o—

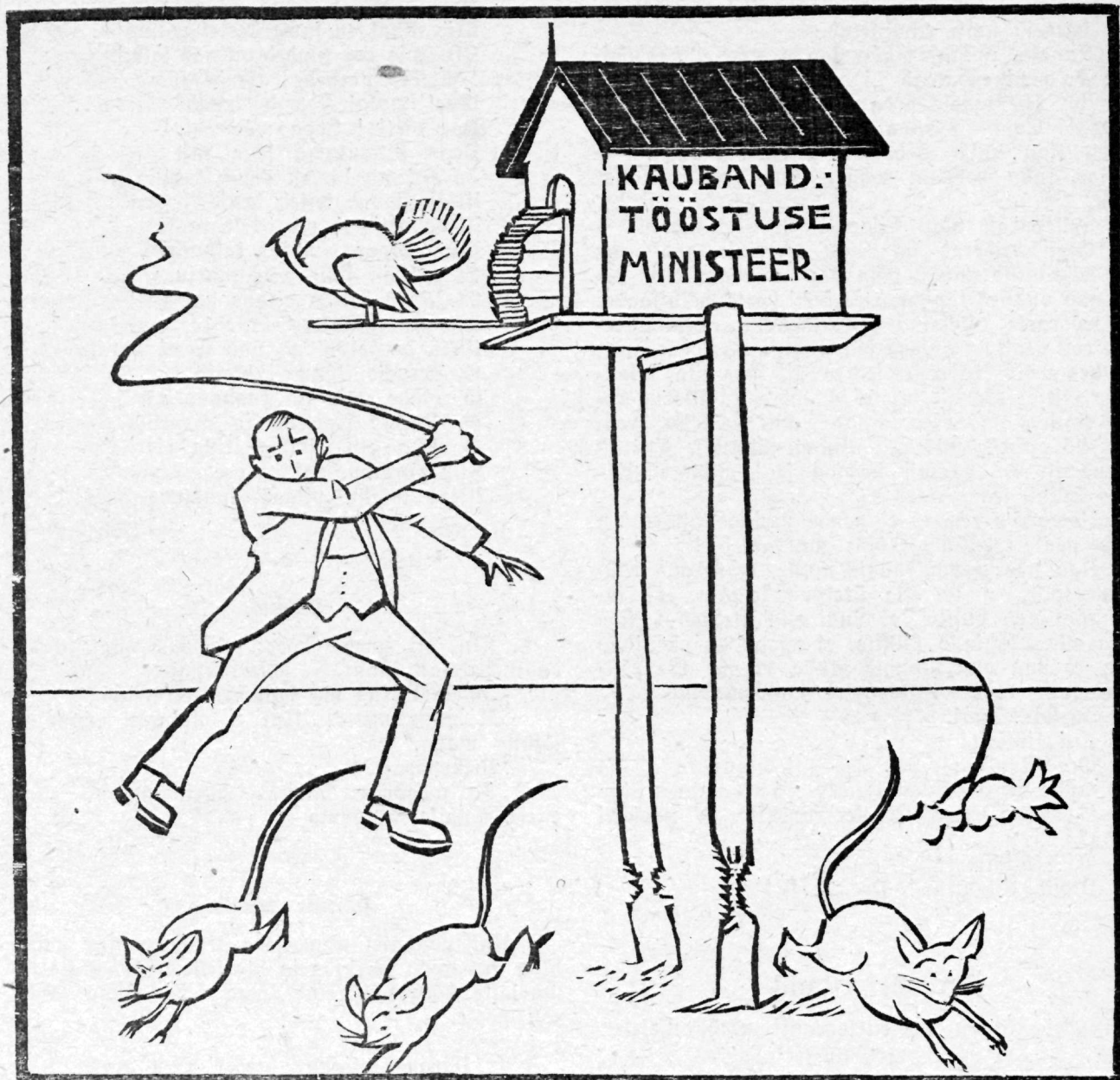
Järgmises numbris algab põnew

Henrik Saar'e (Intsi)

romaan

„Kilulinna salaurkad“.

Gori joonistus.

Rotid: „On's see wabadus, kui isegi tööstusministeeriumist aetakse need, kes küünite ja hammastega töö kallal, piitsuga väljal..“

—ooo—

Lühikaläinud noomituis.

Õpetaja: „Mats, mina kuulsin, et pikne sinu elumaja ära olla põletanud; waata, see on taewa karistus, sinu suure patu eest, mis ja puskarit ajades teed.“

Mats: „Aga eks mina käi selles asjas jälle Jeesu jälgedes, nagu teie õpetajaherra seda alati teha käfete, — tema tegi ka Kaana limmas wiina.“
—er.